

ligne dette med den tilsvarende Udgift i Sverige, saa maatte det oplyses, om ikke Sverige ogsaa har medregnet enten disse eller nogle af disse Ting under de almene Udgifter, som det ærede Medlem for Christed Amts 3de Valgtreds anførte. Jeg maa ønske, at naar vi komme til at undersøge dette Spørgsmaal, vi da maa gaa til Bunds heri, saaledes at vi faae set, hvad man i andre Lande under tilsvarende Forhold anvender til Centraladministrationen, og hvad man her anser for fornødent. Da vil man selv om man trækker 260,000 Kr. og Mere fra, dog finde, at det, der bliver tilbage — de blotte Tal — er betydelig mere baade i og for sig og endnu Mere pr. Banemil, end hvad der er anvendt i Sverige og Norge. Men det er som sagt ikke blot Centraladministrationen, der gaafte sikkert taaler Indstrænkning. Den lokale Ledelse Landet over paa Stationerne er ogsaa i Almindelighed meget rundelig anlagt, hvad Personalets Størrelse angaar, og vil vist ved nærmere Undersøgelse kunne taale en ikke ganstelig Reuktion. Jeg behøver ikke at sige, at naar jeg taler herom, har jeg for Die ganstet det Samme, som andre ærede Medlemmer have fremhævet, nemlig at Tjenestens Lørd skal tilfredsstilles, at Defraudationer skulle forebygges, at Publikums Nytte af Jernbanerne, overhovedet Jernbanernes Virksomhed som Led af Statens Styrelse af Samsundshusholdningen, er Hovedsagen, og at selve Statskassens økonomiske Interesse, den egentlig økonomiske Side af Sagen, træder tilbage derfor; men paa den anden Side bør jo dog i dette lige saa lidt som i noget andet Statsforhold den økonomiske Side af Sagen helt skydes til Side, og det er dette, man er tilbøjelig til at gøre. Jeg tror, at de ærede Ministre, som nu have skudt denne Sag saa langt ud — den nuværende ærede Minister iberegnet — vilde have staaet sig bedre ved at være komne i Tide til Rigsdagen. De have ikke haft den heldigste Stilling i Administrationen af dette Forhold ved at være henviste til at støtte sig paa Administrationens eller Overbestyrelsens egne Indstillinger, som Ministeren efter sin hele Stilling ikke kan gaa efter i det Enkelte. En Indenrigsminister — jeg taler her ganstet i Almindelighed — bliver, naar han ikke har Rigsdagen at støtte sig til i saadanne Forhold, en Bold i sine Embedsmænds Hænder, og det er det, vore Indenrigsministre have været og maa vedblive at være i dette Forhold, saa længe de ikke støtte sig til Rigsdagen. Derfor undrer det

mig ikke, at Jernbanebestyrelsen kommer med et saadant Forslag og fører det frem gennem Ministeren, hvorved Hænderne bindes paa Rigsdagen fremdeles, og Ministeren overlades fremdeles til Administrationens Indflydelse, men jeg tror, at den ærede Minister ikke handler klogt i at skyde Rigsdagens Bistand fra sig i den Grad, han gjør ved dette Lovforslag, og som Indenrigsministrene have gjort lige fra 1867 og indtil nu og det mere og mere. De gjorde det mindre i de tidligere Aar; da havde Finantsudvalget, skjøndt det ikke var lovbestemt, meget større Indflydelse paa Enkeltheder i Jernbanernes Styrelse, end det har haft i de senere Aar, navnlig i Aarene fra 1880 af, da Finantsudvalget og Rigsdagen blev holdt aldeles udenfor og ikke fik noget som helst Spor af Indflydelse paa Jernbaneforholdene. Deraf er Følgen bleven, at man har optaarnet denne bureaukratiske Bygning, som de nu hyde os og have optaarnet for os, hvilket har fundet sit Udtryk i Organisationsplanen af 1887. Den kalder sig rigtig nok „Middel-tidig Organisationsplan“, men den er saa omfattende, at man skulde antage, at naar den har kunnet udstedes den 5te Mai, vilde det have ligget nær, at Ministeren var kommen blot en eller to Maanedes tidligere til Rigsdagen, medens denne endnu var samlet, og havde spurgt Rigsdagen, hvad den mente om disse Forhold. Net, i det Sted foregriber man Sagen, og jeg skal strax komme til at fremhæve adskillige af de Punkter, hvor man har foregribet Rigsdagens Afgjørelse paa en meget uheldig Maade. Den hidtærede Minister staar, lad mig gjentage det, stærkere og bedre i dette Forhold, naar han har Rigsdagen at støtte sig til og ikke skyder dens Støtte fra sig. Den Organisationsplan, som her er udarbejdet og staar i Ministerialtidende, og som, hvad Lønningerne og Pensjonsforholdene angaar, er gjentaget og yderligere udviklet i Lovforslaget, den kan jeg meget godt forklare mig fra Statens Synspunkt; men fra Statens Synspunkt, som Ministeren og Rigsdagen — begge to — dog fortrinnsvis maa have for Die, kan jeg ikke forklare mig den. Thi den gaar i Virkeligheden ud paa at lade Jernbanepersonalet fortære den væsentligste Del af Jernbaneindtagterne, saaledes at der ikke bliver Noget af Betydning tilbage, hverten til at dække Rentten af den Kapital, Staten har anbragt i Jernbanerne, eller til at nedsatte Løzterne eller foretage yderligere Forbedringer i Publikums Interesse. Foruden det store Antal af Personale skal jeg særlig fremhæve